

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่จะพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการปกครอง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนากำลังคนให้มีความรู้ความสามารถ เพื่อที่จะได้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ และ การพัฒนากำลังคนให้มีความรู้ความสามารถก็คือ การให้การศึกษาแก่ประชาชนของประเทศ ซึ่งนอกจากจะให้การศึกษาในระดับการศึกษาภาคบังคับ เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของประชาชน ในสังคมแล้ว การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องผลิตกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการระดับสูงในสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อเป็นผู้นำในการพัฒนาประเทศต่อไป และกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการนั้น การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะทำหน้าที่ผลิตกำลังคนในระดับสูงดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือกำลังคนในระดับปริญญาบัณฑิตและสูงกว่าขึ้นไป

การให้การศึกษาแก่ประชาชนเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง การลงทุนดังกล่าวเป็นการลงทุนทั้งด้านกำลังคน กำลังเงินและวัสดุอุปกรณ์ตลอดจนอาคารสถานที่ และนับได้ว่าเป็นการช่วยพัฒนากำลังคนของประเทศให้มีคุณภาพ และเป็นการช่วยยกระดับรายได้ของประชาชาติให้สูงขึ้นด้วย (จรรยา วิญญรัตน์ 2521 : 1) การลงทุนทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะในระดับสูงกว่าปริญญาบัณฑิตต้องใช้งบประมาณในการลงทุนสูงกว่าระดับปริญญาบัณฑิตมาก จะเห็นได้จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐแห่งแรกในจำนวนสถาบันอุดมศึกษา 14 สถาบัน มีภารกิจหลักประการหนึ่งคือ การผลิตบัณฑิต ซึ่งนอกจากจะผลิตบัณฑิตในระดับปริญญาบัณฑิตแล้ว ยังผลิตบัณฑิตในระดับสูงกว่าปริญญาบัณฑิต คือ การผลิตบัณฑิตในระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต ปริญญามหาบัณฑิต และระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิตด้วย ในการผลิตบัณฑิตในระดับต่าง ๆ นั้น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต้องใช้จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดิน

ในการผลิตบัณฑิตต่อคน เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในระดับปริญญาโทบัณฑิต ดังจะเห็นได้จากค่าใช้จ่ายรายนิสิตที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จ่ายจากเงินงบประมาณแผ่นดินประจำปีงบประมาณ 2526 ในการผลิตบัณฑิตในระดับปริญญาบัณฑิต และสูงกว่าปริญญาบัณฑิต ดังนี้ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527 : 90)

คณะ	ค่าใช้จ่ายรายนิสิต (หน่วย : พันบาท)	
	ระดับปริญญาบัณฑิต	ระดับสูงกว่าปริญญาบัณฑิต
แพทยศาสตร์	86.40	216.22
ทันตแพทยศาสตร์	63.66	159.15
สัตวแพทยศาสตร์	45.29	-
เภสัชศาสตร์	29.76	74.39
วิทยาศาสตร์	40.82	102.04
วิศวกรรมศาสตร์	16.63	41.59
สถาปัตยกรรมศาสตร์	18.12	27.17
นิเทศศาสตร์	15.76	23.74
ครุศาสตร์	15.02	22.53
อักษรศาสตร์	18.09	27.14
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	6.82	10.24
เศรษฐศาสตร์	13.69	20.54
รัฐศาสตร์	9.41	14.11
นิติศาสตร์	5.22	7.83

นอกจากนั้นจากผลการวิจัยของกุลวิตรา ทรียงกูร (2525:ค-ง) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายรายหัวของการบัณฑิตศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างปีงบประมาณ 2521-2523 ในแต่ละคณะในรูปของค่าดำเนินการ ค่าใช้จ่ายลงทุนประจำปี และค่าใช้จ่ายงบกลาง พบว่า ปีงบประมาณ 2523 คณะวิชาทางสาขา วิทยาศาสตร์ มีค่าใช้จ่ายรายหัว 41,155 บาท คณะวิชาทางสาขาสังคมศาสตร์ มีค่าใช้จ่ายรายหัว 18,329 บาท และคณะวิชาทางสาขามนุษยศาสตร์ มีค่าใช้จ่ายรายหัว 21,586 บาท

จากตัวเลขค่าใช้จ่ายต่อหัวในการผลิตบัณฑิตในระดับสูงกว่าปริญญาบัณฑิต จะเห็นได้ว่า รัฐต้องลงทุนเพื่อการศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาบัณฑิตมากกว่าการลงทุนในระดับปริญญาบัณฑิตมาก ทั้งนี้เป็นเพราะการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาบัณฑิตหรือการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษานั้น มุ่งผลิตนักวิชาการระดับสูงที่ได้รับความคาดหวังให้เป็นผู้ชำนาญในสังคมในสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนั้น รัฐจึงต้องลงทุนให้กับการศึกษาในระดับนี้มาก เพื่อให้การผลิตบัณฑิต เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ปรากฏว่าการผลิตบัณฑิตในระดับปริญญาโทของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ผ่านมา ยังมีประสิทธิภาพไม่สมบูรณ์นัก ทั้งนี้ เพราะยังมีความสูญเปล่า เกิดขึ้นจากการที่นิสิตต้องออกจากการศึกษากลางคัน ดังจะเห็นได้จากการวิจัยของลักขณา วิศิษฐ์ศรีศักดิ์ (2525 : ง) ซึ่งได้ทำการวิจัย เรื่อง ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตสาขาสังคมศาสตร์ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้ข้อมูลการใช้เวลาในการเรียนของนิสิตรุ่นปีการศึกษา 2513-2517 ทั้งระดับปริญญาตรี และปริญญาโท ผลการวิจัยพบว่า การผลิตบัณฑิตสาขาสังคมศาสตร์มีความสูญเปล่าเกิดขึ้น ทั้งจากการที่บัณฑิตสำเร็จการศึกษาช้ากว่ากำหนด และจากการที่นิสิตออกจากรวมมหาวิทยาลัยกลางคัน และพบว่าคณะนิติศาสตร์มีร้อยละของผู้ออกกลางคันจากรวมมหาวิทยาลัยทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทสูงสุด โดยรัฐต้องสูญเสียเงินไปเพราะการผลิตบัณฑิตสาขาสังคมศาสตร์ที่ไม่มีประสิทธิภาพ เป็นจำนวน 8,810,250 บาท และสูญเสียเงินเพราะการผลิตมหาบัณฑิตสาขาสังคมศาสตร์ที่ไม่มีประสิทธิภาพ จำนวน 29,329,704 บาท กล่าวคือ เรียนช้ากว่ากำหนด 13,656,168 บาท ออกกลางคันหรือไม่สำเร็จการศึกษา 15,672,906 บาท

นอกจากนั้น สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2525 : ค) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการผลิตมหาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาประสิทธิภาพการผลิตมหาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในสาขาวิชาต่าง ๆ จำนวน 63 สาขาวิชา โดยใช้ข้อมูลจากนิสิตปริญญาโท ที่เข้าศึกษาระหว่างปีการศึกษา 2510-2518 พบว่าในการผลิตมหาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร้อยละ 94 ของสาขาวิชา มีความสูญเปล่าเกิดขึ้น เนื่องจากนิสิตใช้เวลาเรียนมากกว่าที่กำหนด ร้อยละ 81 ของสาขาวิชา มีความสูญเปล่าเกิดขึ้น เนื่องจากนิสิตออกจากรวมมหาวิทยาลัยกลางคัน และร้อยละ 78 ของสาขาวิชา มีความสูญเปล่าเกิดขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตใช้เวลาเรียนมากกว่าที่กำหนด และจากการที่นิสิตต้องออกกลางคัน นอกจากนี้ยังพบว่า ร้อยละ 90 ของนิสิตที่ต้องออกจากรวมมหาวิทยาลัยกลางคัน มักเป็นนิสิตที่ใช้เวลาเรียนเกิน 5 ปี กล่าวคือ ไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ทันภายใน 5 ปีการศึกษา และมีเพียง

ร้อยละ 1 เท่านั้น ที่ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคืน เพราะว่าได้คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์กำหนด

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2525 : 1) ได้ทำการสำรวจนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ที่ออกจากมหาวิทยาลัยกลางคืน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2514-2524 พบว่านิสิตที่ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคืนในลักษณะต่าง ๆ มีจำนวน 3,241 คน

จากข้อมูลตัวเลขและผลการวิจัย พบว่ามีความสูญเสียเปล่าในการผลิตมหาบัณฑิตเกิดขึ้น และลักษณะของความสูญเสียเปล่าที่สำคัญ คือ การที่นิสิตต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคืน ซึ่งน่าจะได้มีการศึกษาถึงอุปสรรคต่าง ๆ ที่ทำให้นิสิตต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคืน ดังกล่าวและจากตัวเลขการออกกลางคืนของนิสิตในระดับปริญญาโทบัณฑิต ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงภูมิหลังของนิสิตที่ต้องออกกลางคืน และการรับรู้ของนิสิตเกี่ยวกับอุปสรรคต่าง ๆ อันเป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคืน และผลการวิจัยอาจเป็นประโยชน์ในการเพิ่มข้อมูลพื้นฐาน เพื่อช่วยในการแสวงหาวิธีลดอัตราการออกกลางคืนของนิสิตอันก่อให้เกิดความสูญเสียเปล่าในการผลิตมหาบัณฑิต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิหลังของนิสิตที่ออกกลางคืน 4 ประเภท คือ ลาออก สอบตกออก ถูกจำหน่ายชื่อออก และไม่สำเร็จการศึกษาภายใน 5 ปี
2. เพื่อศึกษาการรับรู้สาเหตุการออกกลางคืนของนิสิต
3. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้สาเหตุการออกกลางคืนของนิสิต ที่มีประเภทรอกกลางคืนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษานิสิตที่ออกกลางคืน เฉพาะนิสิตที่เข้าศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในระดับปริญญาโทบัณฑิตที่สอบเข้าศึกษาได้ ในภาคต้นของปีการศึกษา 2520, 2521 และ 2522 เท่านั้น ไม่รวมถึงนิสิตที่ออกกลางคืน ที่สอบเข้าศึกษาได้ในภาคปลายของปีการศึกษาดังกล่าว

2. ศึกษานิสิตที่ออกกลางคัน 4 ประเภท คือ ลาออก สอบตกออก ถูกจำหน่ายชื่อออก และไม่สำเร็จการศึกษาภายใน 5 ปี

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืนมาร้อยละ 48.19 เนื่องจากมีอุปสรรคในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ การย้ายที่อยู่อาศัย สถานที่ทำงาน และการเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่อยู่ในขอบข่ายการวิจัยบางคน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ได้กำหนดขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิตที่สอบเข้าศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ในภาคต้นการศึกษา 2520, 2521 และ 2522 แต่ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน รวมจำนวนทั้งสิ้น 749 คน โดยแบ่งเป็นลักษณะการออกกลางคัน 4 ประเภท คือ ลาออก สอบตกออก ถูกจำหน่ายชื่อออก และไม่สำเร็จการศึกษาภายใน 5 ปี จำนวน 203 คน 235 คน 207 คน และ 104 คน ตามลำดับ การศึกษาครั้งนี้ศึกษาจากประชากรทั้งหมด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้แบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบเลือกตอบ (Check List) ใช้สอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของนิสิตที่ออกกลางคัน

ตอนที่ 2 เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ใช้สอบถามการรับรู้สาเหตุการออกกลางคันของนิสิตที่ออกกลางคัน ในด้านส่วนตัว และครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และสังคมและด้านการศึกษา

ตอนที่ 3 เป็นแบบคำถามปลายเปิด (Open-ended) เพื่อถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนในบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสาเหตุสำคัญที่ทำให้ นิสิตไม่ประสบผลสำเร็จในการศึกษาในระดับปริญญาโทบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสร้างแบบสอบถาม ได้มาจากการศึกษาตำรา เอกสาร บทความ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิต ที่สมัครขอรับทุนอุดหนุนจากศึกษาต่าง ๆ ของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วนำแบบสอบถามฉบับชั่วคราวให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา การใช้ภาษา เพื่อปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้กับนิสิตที่ออกกลางคันที่ไม่ใช่ประชากรที่จะศึกษา จำนวน 20 คน เพื่อทดสอบความเที่ยงของแบบสอบถาม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับประชากรที่จะศึกษาต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล กระทำโดยผู้วิจัยส่งแบบสอบถามถึงกลุ่มตัวอย่างทางไปรษณีย์และให้กลุ่มตัวอย่างส่งแบบสอบถามคืนทางไปรษณีย์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ โดยการหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบไคสแควร์ (χ^2)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การออกกลางคัน หมายถึง การที่นิสิตสอบเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทบัณฑิตที่บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ และมีสภาพเป็นนิสิตบัณฑิตวิทยาลัยแล้ว แต่ได้พ้นสภาพจากการเป็นนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย ก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาตามระเบียบจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย พ.ศ.2520 โดยแบ่งลักษณะการออกกลางคัน เป็น 4 ประเภท คือ ลาออก สอบตกออก ถูกจำหน่ายชื่อออก และไม่สำเร็จการศึกษาภายใน 5 ปี

ระดับปริญญาโทบัณฑิต หมายถึง การศึกษาหลังการศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต แล้ว โดยมีหน่วยกิตการศึกษาตลอดหลักสูตร จำนวน 48 หน่วยกิต และมีระยะเวลาการศึกษา ไม่น้อยกว่า 4 ภาคการศึกษา (2 ปีการศึกษา) และไม่เกิน 10 ภาคการศึกษา (5 ปีการศึกษา)

ภูมิหลัง หมายถึง สถานภาพของนิสิตที่ออกกลางคันในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ที่บัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในด้านส่วนตัวและครอบครัว ด้าน เศรษฐกิจและสังคม และ ด้านการศึกษา

การรับรู้สาเหตุ หมายถึง ความรู้สึกที่นิสิตรับรู้ถึงสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาของ นิสิต จนเป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตต้องออกจากการศึกษากลางคัน ซึ่งพิจารณาได้จากการตอบแบบ สอบถามของนิสิตที่ออกกลางคันตามที่ถูกวิจัยสร้างขึ้น

ลาออก หมายถึง การที่นิสิตแสดงความจำนงขอลาออกจากการศึกษาเอง โดยได้ รับความเห็นชอบจากหัวหน้าภาควิชา โดยนิสิตสามารถสมัครสอบเข้าศึกษาต่อในสาขาวิชาเดิมได้

สอบตกออก หมายถึง การที่นิสิตได้แต้มเฉลี่ยหรือแต้ม เฉลี่ยสะสมไม่เป็นไปตาม ระเบียบของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยการศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย พ.ศ. 2520 ดังนี้

1. นิสิตทดลองศึกษาจะต้องสอบไล่ให้ได้แต้มเฉลี่ยอย่างน้อย 3.00 เมื่อสิ้น ภาคการศึกษาที่ เข้าศึกษา เป็นครั้งแรก จึงจะ เปลี่ยนสภาพ เป็นนิสิตสามัญ มิฉะนั้นจะพ้นสภาพการ เป็นนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย
2. นิสิตสามัญที่ได้แต้มเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 จะพ้นสภาพการ เป็นนิสิตบัณฑิต วิทยาลัย
3. เมื่อสิ้นภาคการศึกษาใด นิสิตสามัญที่ได้แต้มเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป แต่ต่ำกว่า 3.00 จะต้องทำแต้มเฉลี่ยสะสมให้ได้ 3.00 ภายใน 3 ภาคการศึกษาถัดไป มิฉะนั้น จะพ้นสภาพการ เป็นนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย

4. นิสิตสอบวิทยานิพนธ์ได้ ระดับ "ตก"

นิสิตสามัญ หมายถึง ผู้ที่บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรับเข้า เป็นนิสิตโดยสมบูรณ์ในแต่ละสาขาวิชา

นิสิตทดลองศึกษา หมายถึง ผู้ที่บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรับเข้า เป็นนิสิตทดลองศึกษาในแต่ละสาขาวิชา

ถูกจำหน่ายชื่อออก หมายถึง การที่นิสิตไม่มาลงทะเบียน เรียนติดต่อกันโดยมิได้แจ้งเหตุผลภายใน 2 ภาคการศึกษา

ไม่สำเร็จการศึกษาภายใน 5 ปี หมายถึง การที่นิสิตใช้เวลาศึกษาเกิน 5 ปี การศึกษา ซึ่งเป็นระยะเวลาสูงสุดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิตแล้ว แต่ยังสอบได้หน่วยกิตยังไม่ครบตามหลักสูตร หรือได้แต้มเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 3.00 จะพ้นสภาพการเป็นนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนิสิตที่ออกกลางคัน รุ่นปีการศึกษา 2520, 2521, 2522 เป็นข้อมูลที่ตอบตามความเป็นจริง
2. ข้อมูลที่ได้จากแผนกทะเบียนประวัติ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นข้อมูลที่สมบูรณ์และ เชื่อถือได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการแสวงหาวิธีลดความสูญเสียเปล่าในการผลิตมหาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อันเกิดจากการออกกลางคัน
2. เป็นแนวทางในการให้บริการด้านการแนะแนวการศึกษาศึกษาแก่นิสิตบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. เป็นประโยชน์ต่อนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาในการป้องกันปัญหาที่จะมีผลเสียต่อการศึกษาของตนเอง